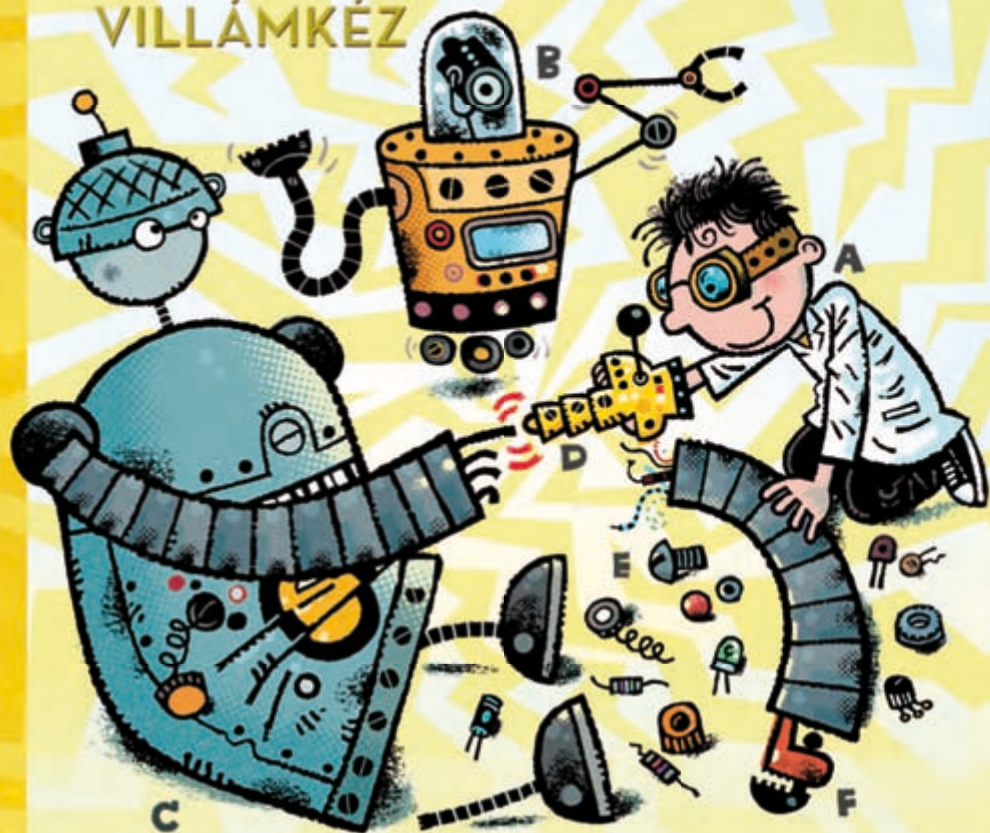

FRANK EINSTEIN

és a
VILLÁMKÉZ

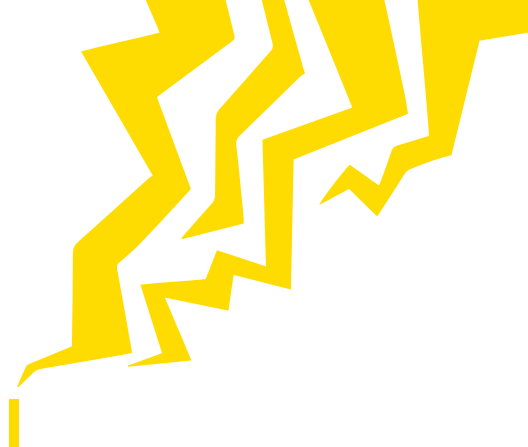

A ROPI SZERZŐJÉNEK AJÁNlásÁVAL!

JON SCIESZKA

A RAJZOKAT KÉSZÍTETTE: **BRIAN BIGGS**

- N **E MOZOGJ, WATSON!** – mondja Frank Einstein.
– Nem fog fájni... annyira.
– Na, hát engem épp ez az „annyira”
aggaszt! – feleli Watson, és közben próbál nem hátrálni.

Frank végigcsoszog a gyapjú rongyszőnyegen, aztán Watson orra elé emeli a mutatóját.

Klink, aki Frank Einstein laborjának egyik sarkában áll egy konnektorba dugva, felpillant, és különösebb izgalom nélkül így szól:

– Hű, de izgalmas! Ötletem sincs, mi fog történni!
– **Nekem se, nekem se, nekem se!!!** – pittyegi Klank.

Klink Klankra szegezi kameraszemét:

– Én pontosan tudom, mi fog történni.

– **Mi?** – pittyent Klank.

– Mi? – érdeklődik Watson.

Frank Watson arcához közel tolja a mutatóujját.

Apró elektromos kisülés cikázik át Frank ujjáról Watson orrára.

Bzzzzzzzt!

– Áu! – kiált Watson.

– Sikerült! – örömködik Frank.

– **Ha-ha-ha** – kerregi Klank.

– És még téged tartanak zseninek? – veti oda Klink.

Watson az orrát dörgöli, és letelepszik Frank munkasztala mellé.

– Ez most mégis mi volt?

Frank felrajzol valamit a jegyzetfüzetébe, és egy gyors megjegyzést firkant mellé.

– Energia. Statikus elektromosság. Így működik a villám is, csak sokkal nagyobb.

– Vagyis akkor villámcsapással sújtottad az orrom?

– Igen.

– Miért?

– Miért csinálunk bármit is, Watson? – Frank egy villám fényképét tűzi ki a Tudomány Falára az *Energia* címszó alá. – Hogy megértsük a dolgok működését.

2.1. ábra

Hogy feltalálhassunk valami újat. Hogy kibogozhassuk az energia rejtelmét. De főként azért, hogy láthassuk, ahogy betojsz.

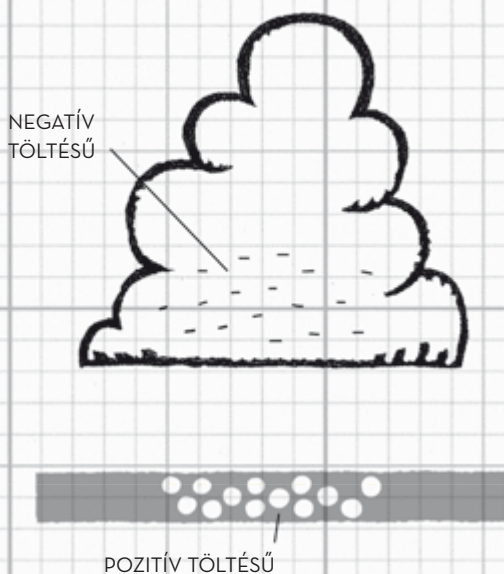
Klink, immár feltöltődve, kihúzza a vezetékét a falból, ami visszahúzódik a testébe.

– Statikus elektromosság – magyarázza Klink. – A gyapjúszőnyeg végigdörzsöléséből származó szabad elektronok negatív töltésűek. Azért ugrottak át Watson orrára, mert az pozitív töltésű, és az ellentétes töltések vonzzák egymást.

– És pont így működik a villám is – teszi hozzá Frank. – A viharfelhők negatív töltésűek lesznek az alsó

részükön, a villám pedig egyszerű elektromos kisülés a pozitív töltésű talaj felé. Az ellentétes töltések vonzzák egymást.

– Hát ez... frankó – mondja Watson. – És akkor most készítesz egy találmányt, amivel megáramozhatod az emberek orrát?

2.2. ábra

– Dehogy – mondja Frank. – Itt most az energia sokszínűsége a lényeg! Meg a mindenhatósága. Az energia minden motorja. Energia nélkül nem történhetne semmi.

– Ez igaz – szólal meg Klink. – Az energiának számtalan formája van. Én pedig nemrégiben felszereltem magam különféle új tartozékokkal, hogy többet ki tudjak használni közülük.

Klink végigmutatja a legújabb szerzeményeit.

– Mechanikai. Elektromos. Mágneses. Kémiai. Fény. Hő. Nukleáris. Hangenergiám nincsen.

– **Persze hogy nincs** – vágja rá Klink –, **hisz’ az nekem van! Az új slágerem a „Robo-rongyrazás” lesz! Ezt kapjátok ki! Badumm badumm badumm...**

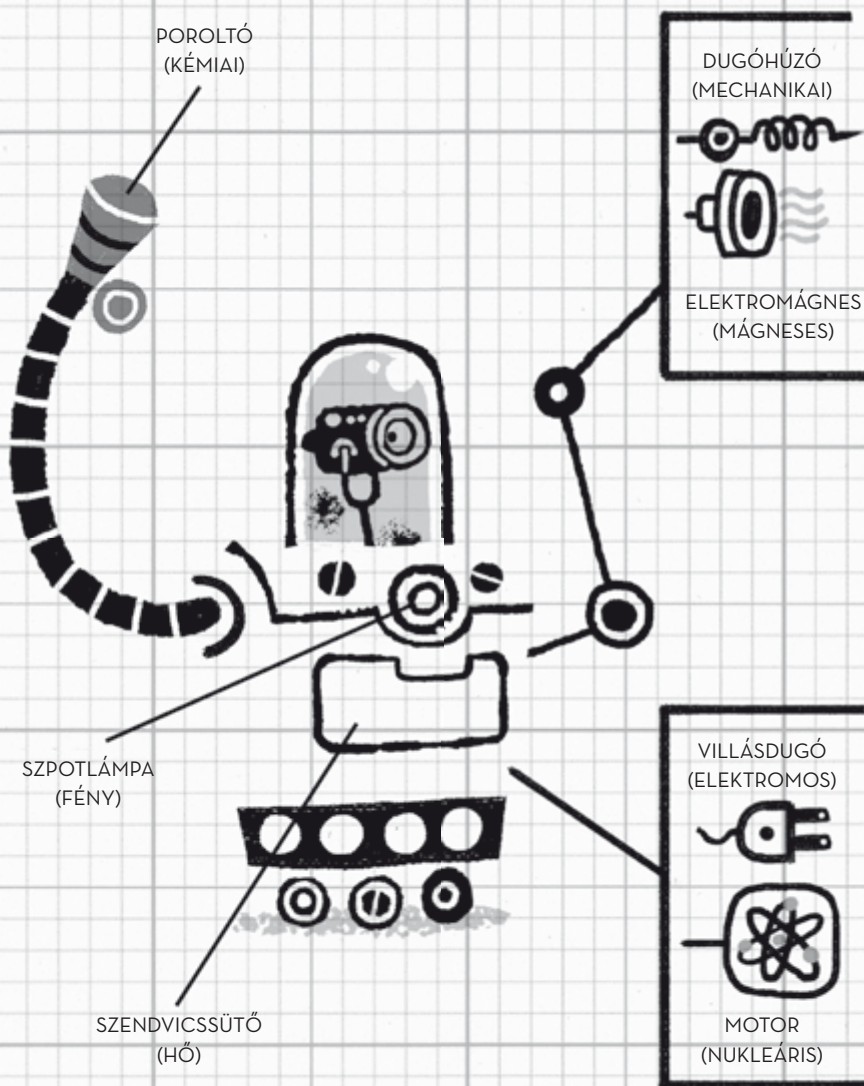
– Csodás! – mondja Frank. – Ezek mind az energia formái. De az abszolúte legszembontóbb tény az energiával kapcsolatban az, hogy soha nem teremődik, és nem is veszik el. Csak átalakul egyik formából a másikba.

– Hmmm – hümmment Watson, akinek láthatóan nem bontódott le az esze. – Ez szép, de hogy segít ez az én találmányomban?

Watson pici papírgalacsinok, szárított borsók és műanyag golyók tengerében kezd matatni, hogy találjon egy olyat, ami pont passzol a nagy szívószálába.

Végül egy borsót rak a cső szájába. Nagyot fúj a szívószálba, a borsó pedig kirepül belőle egy üres üdítősdoboz felé, amit Watson célpontnak tett le. A borsószem élesen

KLINK

2.3. ábra

elkanyarodik, és éles *ping!*-hang kíséretében lepattan Klank fémtestéről.

– Pontosan ezzel foglalkozunk mi is! – mondja Frank.

– Az erőssel. Az erő révén fejt ki a hatását az energia. Az erő révén történik a mozgás. És ennek a nagyjára ez a fickó jött rá!

Frank a Tudomány Falára bök.

– Ő a világ talán egyik leghíresebb tudósa, Sir Isaac Newton. Ő írta le a mozgástörvényeket.

– Dögös a sérója – mondja Watson.

– Ezeket az erőkről szóló törvényeket figyelembe véve... – kezdi Frank, és közben Watson egy apró műanyag lövedéket tölt a köpöcsövébe. Egy fémcsövet vesz célba vele a mennyezeten.

– ...úgy irányíthatjuk az energiát...

A lövedék elsüvít a cső mellett, és egy alumínium-kivezetőt talál el. *Plink!*

Hirtelen óriási recsegés-ropogás-püfögés támad a laborban. Rázkódni kezdenek a falak. A mennyezet egy része beszakad, és egy nagy adag lécszék, deszka és csővezeték zuhan a betonpadlóra.

– Ez nem én voltam! – kiáltja Watson. A köpőcsövére néz. – Vagy mégis?

De mielőtt bárki szólhatna egy szót is, egy óriási, vészjósló alak emelkedik ki a porfelhőből krákogva és nyögve. Karja hatalmas, fejét pedig csuklya takarja.

– Támadni fog! – kiáltja Watson. – Mindenki bukjon le!

Mindenki lebukik.

2

– **Á** **ÁÁÁRRRGGG!** – hörög a laborban kavargó por-
felhőn keresztül felsejlő alak.
– **Mi történt?** – kérdi Klank. – **Úgy félek!**
– **Te nem érezhetsz félelmet** – emlékezteti Klink. – **Gép vagy.**

Az idegen a vállára emel valamit, ami nagyon hasonlít egy rakétavetőre.

– **Oké** – feleli Klank, akit valamennyire megvilágít a fején lévő antenna izzója. – **Akkor ez csak egy kis idegesség!**

Frank felkap egy acélrudat, és Watson kezébe nyom egy baseballütőt.

– Többen vagyunk, mint ő... vagy mint az! Háromra támadunk! Egy...

– Hogy mi? – suttogja Watson. – Lehet, hogy inkább célba vehetném a köpőcsövemmel!

– Kettő...

A sötét alak megrázza magát, nyög még párat, és egyenesen Klank felé fordítja a rakétavetőjét.

– **Ne lőjön!** – kerreg Klank. – **Békeszerető gép vagyok!**

– Hogy mi van? He? – kérdezi a porlepte ismeretlen.
– Ó, bocs, cimborák, nem akartam megzavarni a fejkavarászó ötleteldét!

– Al nagyapa! – kiáltja Frank, és ledobja az acélrúdját.
Tényleg Al nagyapa az! Ki más mondana olyat, hogy „fejkavarászó ötletelde”?

Al nagyapa leráz magáról egy ponyvadarabot, lesöpör a válláról egy törött csövet, és elkezdi magát átverekedni a beszakadt tető törmelékén.

– A kiskésit! Teljesen kiment a fejemből, hogy itt nemrég lett befoldozva a tető! Beszakadt alattam meg az új szélkerekem alatt!

Frank segít Al nagyapának leporolni magát.

– Szélkerék? Miért építettél szélkereket?

Al nagypapa leül a labor asztala mellé.

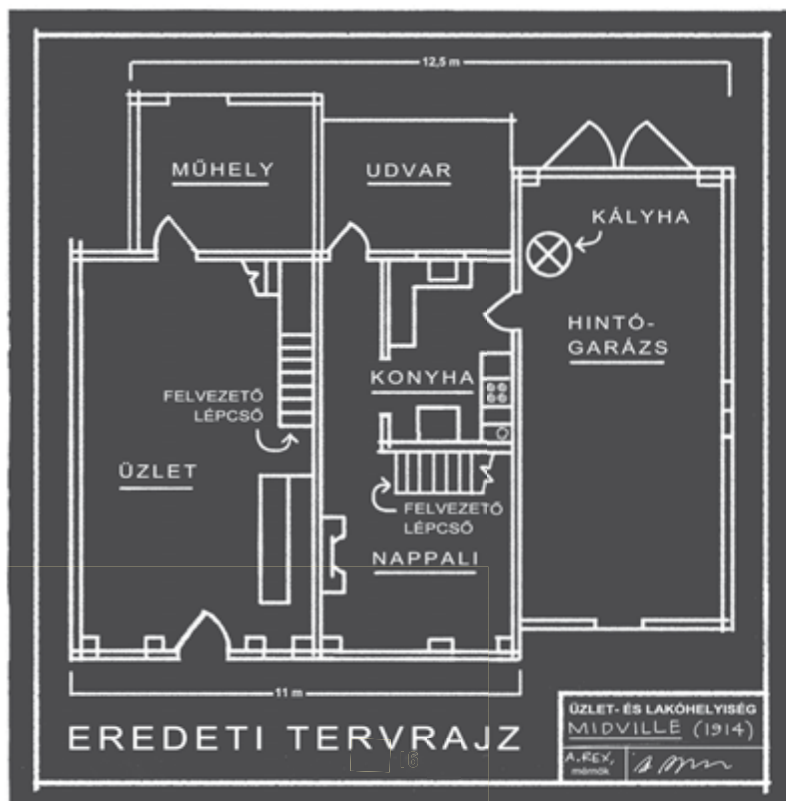
– Saját energiát generálok. Nem kell a városé. A Midville-i Villamosműveknek megújult a vezetősége, és az új fejesek iszonyat magasra srófolták a villany árát!

– Mi is épp az energiáról beszélgettünk – mondja Frank.

– Meg az erőkről – teszi hozzá Watson.

– Megmutatom a tervem, hátha van valami javaslatotok!

Al nagypapa kotorászni kezd a tető és a szélkerék darabjai között, majd előhúz egy feltekert papírt. A háza alaprajza az.

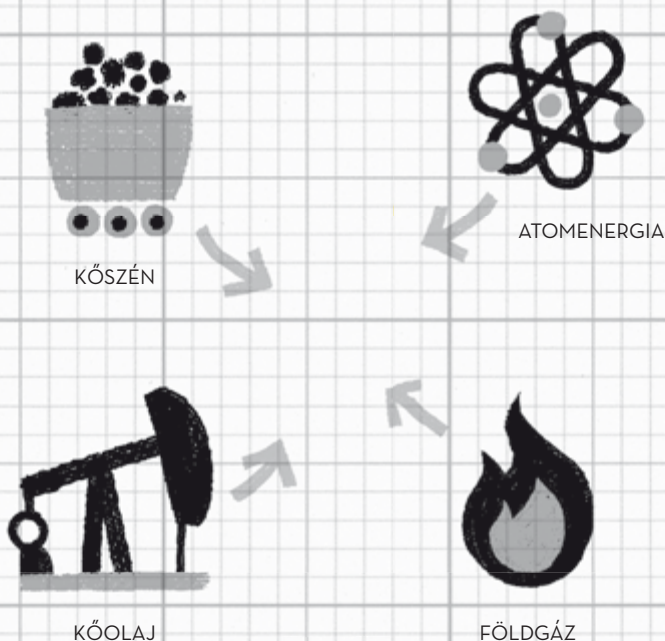

Al nagypapa végigvezeti az ujját a térkép egy részén.

– Itt fut az elektromos vezeték. Ez a kóceráj százéves!
Amikor épült, volt szén dögivel, és olcsó volt az olaj. Az összes elektromosságot ilyen fosszilis tüzelőanyagok el-
égetéséből nyeri.

– Ezek meg nem újuló energiaforrások – tájékoztat
Klink, és kivetít egy ábrát Frank laborjának egyik falára.

MEG NEM ÚJULÓ ENERGIAFORRÁSOK

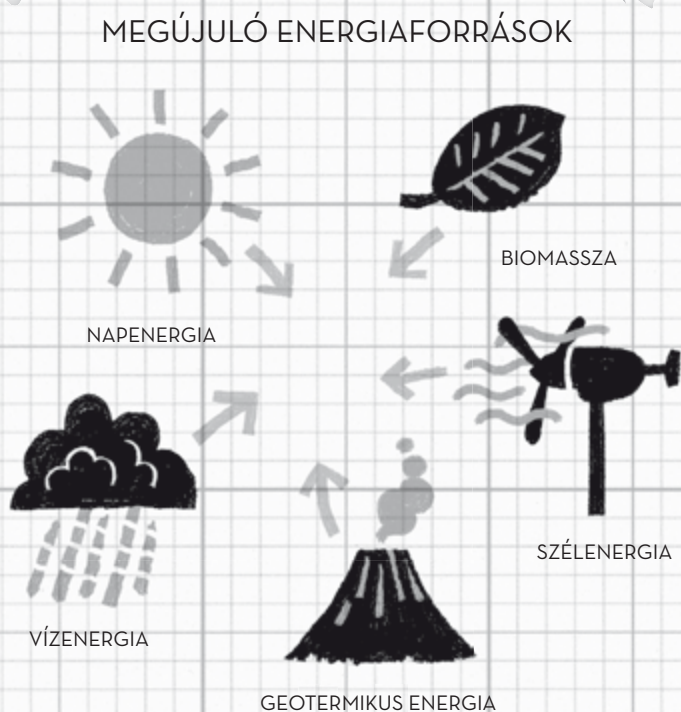
2.4. ábra

– Állatok és növények maradványai nagy nyomás alatt bomlanak évmilliókig – folytatja Klink. – Az eredmény szén, olaj és földgáz.

– Pontosan – mondja Al nagyapa. – Én viszont most szeretnék inkább megújuló energiaforrásokra váltani helyettük.

Frank bólint.

– Vagyis olyasmikre, amiknek az újratermelődéséhez nem kellenek évmilliók.

2.5. ábra

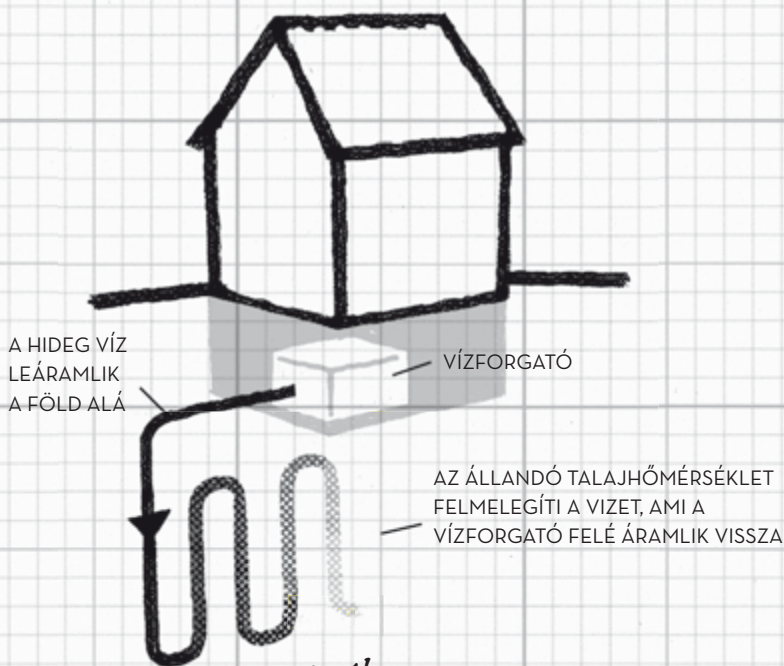
Klink újabb ábrát vetít a falra.

– Frankó! – mondja Frank. – Itt van például a geotermikus energia: a Föld hőmérsékletét használhatod arra, hogy vizet hűts nyáron, és vizet melegíts télen.

– Áramot pedig generálhatok szélkerékkel, olyan-
nal, amit a tetőre akartam épp rakni! – mondja Al nagy-
apa.

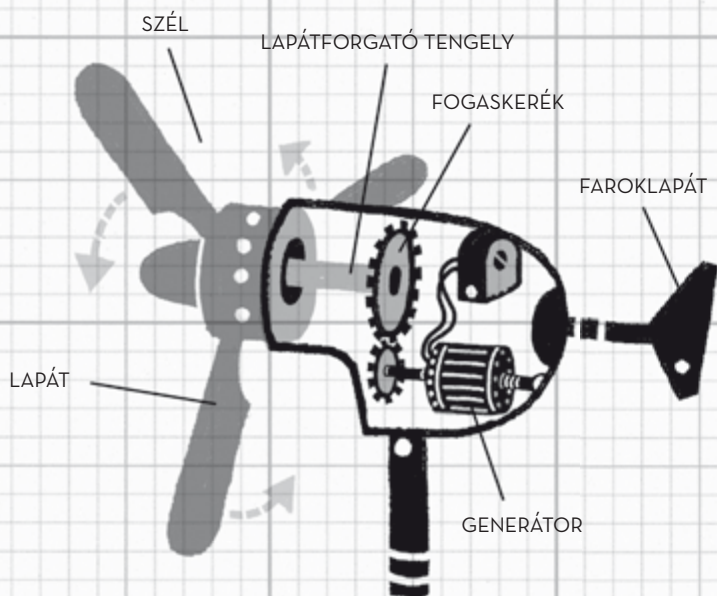
– És ki tudja, mi jöhet még? Napenergiával működő
telefon? Víz turbina meghajtású tévé? – sorolja Frank.

GEOTERMIKUS ENERGIA

2.6. ábra

SZÉLENERGIA

2.7. ábra

– Király! – jegyzi meg Watson.

Frank a tervrajzot tanulmányozza. A fejét vakarássza, majd bólint.

– Nagyon király. De tudod, mi lenne még királyabb?

– **Egy Király Károly nevű királykobra, akit királlyá koronáznak?** – kérdi Klank.

– Hagyni a fenébe a vezetéket. Minden vezetéket – mondja Frank. – Szabadon elérhető, vezetékek nélküli energia. Fenébe a generátorokkal! Fenébe a kábelekkel!

A világon mindenhol fellelhető villamos energiát kéne felhasználnunk!

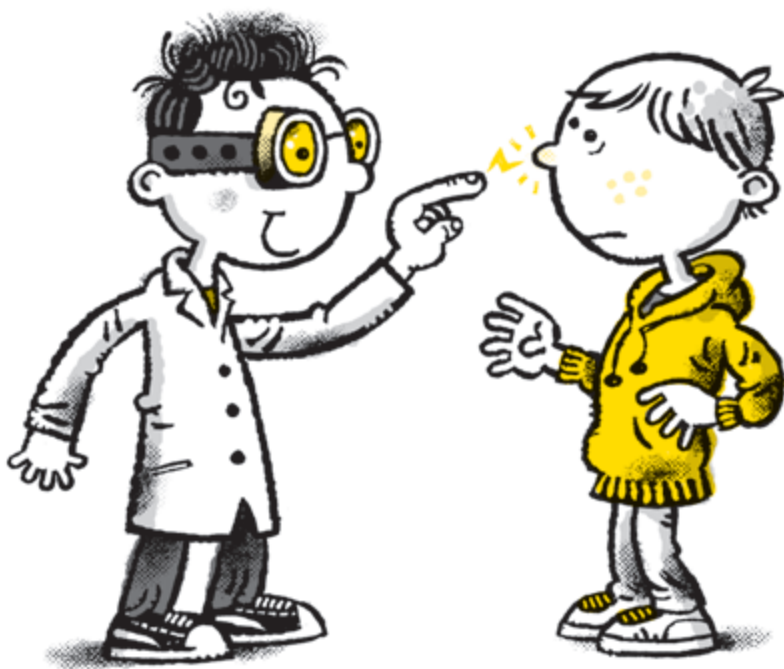
Frank egy másik úriember képére mutat a Tudomány Falán.

– Az 1900-as évek táján élt egy Nikola Tesla nevű nagyszerű tudós, aki sokat kísérletezett vezeték nélküli energiaátvitellel. Ő hitt abban, hogy lehetséges!

– Pedig lehetetlen, nem? – mondja Watson.

Frank végigcsoszog a szőnyegen, fel-emeli az ujját, és – *bzzzzzzt!* – megrázza Watson orrát.

– Egyáltalán nem...! – mondja Frank.

A MIDVILLE VÁROSA FÖLÉ MAGASODÓ DOMBOK KÖZÖTT EGY HARMINCÖTÖS lakkcipőt viselő srác áll a Midville-tó nyugati végében húzódó gát tetején, csokornyakkendője fittyedt, frizurája béna.

Abból, ahogy vadul vagdalkozik a karjaival összevissza, nehéz megállapítani, hogy örül-e, vagy mérgelődik, esetleg mindkettő.

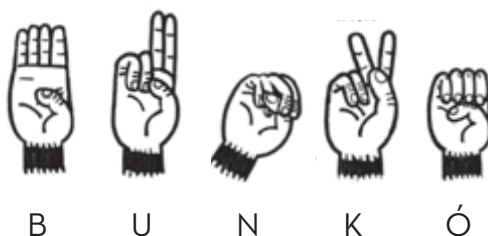
De egy fix: a mellette álló csimpánzhoz beszél. Ahhoz, amelyiken hajszálcsíkos nadrág, fehér ing és fekete nyakkendő van, de cipő nincs.

– Még mindig pipa vagyok rád, amiért hagytad, hogy Frank Einstein meg az ostoba robotjai szétrombolják az Antianyag-meghajtómat! – mondja a béna frizurájú srác, T. Edison. – De azt meg kell hagyni, okos ötlet volt részedről, hogy vegyük meg a Midville-i Villamosműveket. Mármint, majomhoz képest okos.

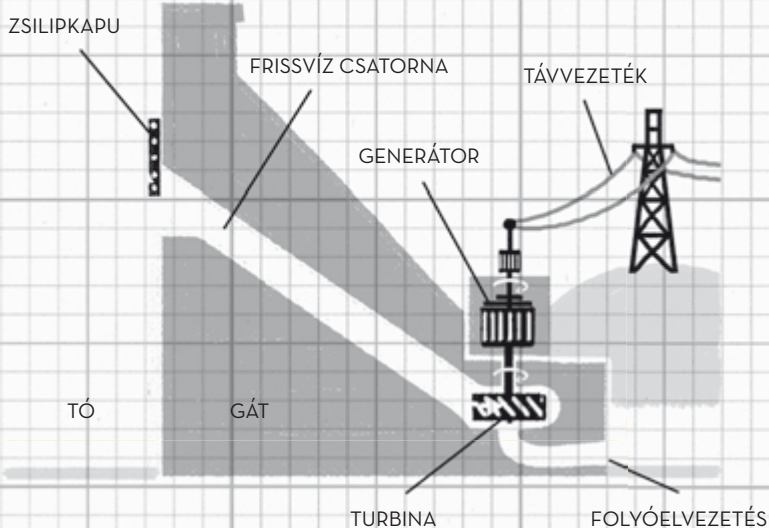

Csimpénz úr megnézi a telefonját, majd visszateszi a zsebébe.

A szeme sarkából Edisonra pillant, majd ennyit jelel:

– Ezt figyeld! – mondja Edison. Felpattintja a gátat irányító műszerfal fedelét. Rácsap a zöld gombra, ami fölött ez áll: ZSILIPKAPU NYITÁSA.

2.8. ábra

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

A talpuk alatt lévő gát tó felőli oldalán, a felszín alatt halk morajjal kinyílik egy nagy vaskapu, és óriási sebességgel víz áramlik be a mögötte húzódó csatornába.

Edison és Csimpénz úr a gát tetejéről nézik, ahogy a hatalmas víztömeg lassan örvényleni kezd, majd eltűnik alattuk.

– Elég király, mi? – kérdi Edison. – Pedig ez csak egy kis vízfolyás. Ami aztán megforgatja a turbinát, ami aztán elforgatja a generátor tengelyét, ami aztán áramot juttat a transzformátorhoz, ami aztán eljut a sok pancserhez... akarom mondani, a kuncsaftjaimhoz. Kuncsaftokhoz, akik annyit fizetnek, amennyit én mondok nekik.

Csimpénz úr két kezét a nyakára teszi, és úgy tesz, mintha fojtogatná magát.

– Még szép – mondja Edison. – Miután felvásároljuk és bezárjuk az összes többi áramellátó céget, majd jól megszorongatjuk a vevőink gigáját. A markunkban lesznek.

Edison és Csimpénz úr a sötét örvényt nézik, és érzik, ahogy a talpuk alatt duruzsolva kerregnek a hatalmas turbina fémlapátjai, forog a tengelye, és szinte látják maguk előtt, hogy cikázik végig az áram a vezetékeken.

Csimpénz úr lassan végighúzza a mutatóujját a torka előtt.